

STANISLAV A. HOŠEK: UKRAJINOU VÁLKA NESKONČÍ

 infokuryr.cz/n/2023/04/28/stanislav-a-hosek-ukrajinou-valka-neskonci

kurýr

28. dubna 2023

Výchozí teze

Současné válečné klání je nesporně konfliktem Ruska a Ukrajiny způsobeným především živelným rozpadem SSSR.

Stejně tak nelze popřít, že jde o ozbrojený konflikt Ruska s kolací USA+NATO+EU vzniklým tím, že státy v ní spojené se od počátku konfliktu do něho zapojily jen na straně Ukrajiny.

V posledních dnech asi už jen málokdo pochybuje, že souručenství Ruska a ČLR tuto horkou fázi globální války povýšily na válku s USA jejímž cílem je zrušení unipolární světovlády Unie.

Ovšem jen málokdo chápe uvedený konflikt jako další horkou fázi již déle jak sto let probíhající globální války vzniklé zrodem SSSR.

První vložka

V šedesátých letech minulého století se prováděly výzkumy politické aktivity občanů. Připomínám je proto, jelikož poprvé byly prováděny i v režimech pod nadvládou komunistických stran. A kupodivu vycházelo, že tento jev není ovlivněn politickou indoktrinací. Jak na Západě (USA především), tak na Východě (kupříkladu v ČSSR) vycházelo, že je asi tak větší polovina občanů, kteří se o politiku zajímají, sledují tisk, rozhlas a televizi, debatují na pracovištích, v hospodách i doma a chodí k volbám. Tito jsou jakýmsi konzumenty politiky. Bylo ovšem jen asi 10 až 15 procent občanů, kteří se hodlali v politické části veřejného prostoru angažovat, a jen necelé jedno procento trvale profesionálně.

O mnoho let později několik odborníků hlouběji zkoumalo skupinu politických profesionálů. Blíže pak studovali osoby toužící po moci, a jaká byla jejich motivace. Opravdu čistě mocichtivých bylo mezi profesionály ani ne deset procent. Ostatní měli jinou motivaci, běžnou touhu po kariéře či ambicióznost, osobní prospěch, ideologický zájem podílet se na rozhodování, až po idealismus pracovat na správě věcí veřejných. Osoby toužící jen a jenom po moci byly ještě rozčleněny na dva typy. Osamoceně stáli ti, kdo povyšovali svou moc nad pud sebezáchovy, kterým tak získali označení „vůdci“. Takových není ani pět procent ze všech mocichtivých. Dominance mocichtivosti nad pudem sebezáchovy je podle odborníků jednoznačně psychiatrickou chorobou. Mocichtivost ostatní je vesměs psychopatií, či menší psychickou deviací, leč vždycky charakterová vada. A já k tomu dodávám, za všech okolností riziko pro společenství, pokud se taková osoba dostane do pozice ústavního činitele. Proto jsem za nadvlády KSČ prosazoval, že každý kandidát do profesionální funkce by měl povinně podstoupit testy, které jeho „nitro“ alespoň poodhalí. Ty by pak sloužily rozhodovacím orgánům při sestavování kandidátek. Tehdy to bylo představitelné, dneska ale vyloučené. Přesto bych navrhoval, aby se tento problém učil již na základní škole. Veřejnost by pak podle svých znalostí mohla pozorovat a hodnotit

profesionální politiky od jejich počátků a nedovolit, aby jako kandidáti ve volbách na funkce nejvyšší uspěli. Každé společenství by na tom v žádném konkrétním případě neprodělo.

Konflikt Ruska s Ukrajinou

Vnímám, že se teď už častěji hovoří o skončení bojů. Výjimku tvoří především poněkud potrhlá EU, hlavně ale „parta ochotných“ pod vedením Polska a v naší celkové bídě i pětikoalice posílená generál-prezidentem.

Jak je obvyklé, o míru nejvíce mluví vždycky ten, kdo prohrává. Pro Rusko je mír přijatelný pouze tehdy, když si zajistí že Ukrajina nebude trvale protiruská. A to ne nějakými „smlouvami“, ale nezpochybnitelnou realitou. Pokud se mu to nepodaří, tak bude muset Ukrajinu coby stát zlikvidovat, což je málo pravděpodobné. Jenže jakékoliv zachování Ukrajiny ve formě státu znamená pro obě země jenom odložení dlouhodobého vyřešení nesmiřitelný rozporů, a tím obrovské vynakládání prostředků na vyzbrojování. Takže reálný konec válčení na Ukrajině nevidím, i když tato fáze horké války bude uřata. Opotřebovávací válka je a bude vždycky ve prospěch Ruska a nejvíc na ni doplatí EU. Tím víc pak získá USA a rovněž ČLR nevyjde na prázdno. Vždyť přece každá válka v moderních dějinách je výhradně o zisku, ba sprostém kšeftu.

ČLR sice deklaruje urychlení mírového řešení, leč podle mého vidění jí vyhovuje válčení, které přece jenom oslabuje víc USA, než se na první pohled zdá. Což dává Číně větší šanci na posílení svého arzenálu pro možný střet s USA.

V USA je válka na Ukrajině navíc potřebnou politickou hrou už zahájeného předvolebního prezidentského klání, takže se její poměr k podpoře Ukrajiny může vyvinout až do obou extrémních poloh.

EU si od počátku Ruské vojenské intervence vytkla za cíl porazit Rusko, a dokonce obnovit Ukrajinu v původních hranicích z roku 2013. Ten cíl je, s ohledem na Rusko coby jadernou mocnost,

naprostým vojenským nesmyslem. A připočtu-li k tomu antievropanské chování USA (politika sankcí a zničení „Severního proudu“ 2) tak dokonce psychopatickým chováním hlupáků. Ve smyslu Teorie hlouposti, kterou lze nalézt na Wikipedii.

Druhá vložka

Ukrajinské válčení má tři nové rysy. Dva vojenské a jeden politický. První vojenský spočívá v tom, že rozhodující význam mají profesionálové. Zbraňové systémy jsou tak složité, že i oni se je učí zvládat dlouhé roky, Takže institut branců a jejich mobilizace je v reálu povětšinou čistočistým zabíjením. To vysvětluje i malou účinnost Ruských vojsk. Ta jsou již od éry SSSR cvičena převážně na globální válku až po jadernou, takže jim chybí dostatek profesionálů připravených pro okupační boje na cizím území. Druhým vojenským znakem je, že Ukrajina se stává polygonem pro nové, až robotické zbraňové systémy. Z čehož plyne, že generalita všech stran má zájem na pokračování „testování“.

Podle mě ale nejvýznamnějším prvkem zmíněného válčení je, že mocní na všech stranách zneužívají oné „profesionalizace“ válčení. Troufám si tvrdit, že válčení na Ukrajině je pro ně prototypem budoucích válek, které proti sobě povedou politici chtiví moci, tedy vesměs psychopati, aniž by se museli zatěžovat ohledem na mínění civilistů. Současní vládcí se tak začínají podobat středověkým feudálům, jejichž žoldáci jim vybojovali nová teritoria nadvlády. Pokud v takových válkách zajistí, že civilisté se nebudou cítit ohroženi, mohou si vesel válčit. Chudáci jenom ti, na jejichž území se bude bojovat. Budou mít prostě smůlu, že jsou v nesprávnou dobu na nevhodném místě. Ale všichni ti ostatní jim dozajista ochotně poskytnou azyl a všestrannou pomoc, pokud se rozhodnou včas emigrovat. Vždyť tak to přece spolehlivě dosud funguje. Z toho dneska pak vyplývá, že je malá pravděpodobnost širokého zintenzivnění bojů na Ukrajině. Takové si totiž ještě pořád vyžaduje mobilizaci branců či osob v mobilizačním věku. Ukazuje se, že i v zemích dvou znesvářených států je mobilizace vysoce politickým

problémem. Takže je velmi malá šance, že by se podařilo vládcům kdekoliv přesvědčit své občany, aby šli do válek, které se jich vůbec, ale vůbec netýkají. Pro všechny, kteří by mě chtěli argumentovat, že civilisté vždycky na války doplácení si dovolím jeden protiargument. Pokud civilisté souhlasí s velkolepými rozpočty na zbrojení, pak samotné válčení je už příliš nezatíží, jelikož jde pouze o spotřebu předešlých investic.

Konflikt Ruska s kolektivním Západem

Vždycky jsem tvrdil, a na tom trvám, že konflikt Ruska se Západem nerozhodne ani Rusko, ani USA. Rozhodnou ho „mezinárodní diváci“, čti státy, jež se ho nezúčastňují, leč jejich početnost a dneska už i stále rostoucí hospodářská síla jsou větší než síla soupeřů bojujících na území zubožované Ukrajiny. To platí za předpokladu, že se ani jedna ze stran neuchýlí k použití taktických jaderných zbraní, které by mohlo vyvolat nové rozdávání karet. O užití strategických JZ už ani nemá smysl psát.

Vekou slabinu pro Západ vidím v jeho převládající ideologii, kterou mnozí nazývají neoliberalismem, což není nic jiného než klasický liberalismus realizovaný v podmínkách globalizujícího se světa. Výslednicí tohoto dogmatu je praobyčejné sobectví, vyjádřeno pak učeně, upřednostňování vlastních zájmů nad všechno ostatní. Z logiky takového chování se už dneska jeví, že by po porážce Ukrajinců byly do dalšího válčení vmanipulovány státy postsovětského prostoru, především Pobaltí a také Polsko s Rumunskem. Západ by jim opět poskytl všechnu zbrojní podporu, a hlavně vytvářel celosvětový „hněv“. Ne avšak účast svých armád. Tak by to mohlo pokračovat až by kupříkladu Anglosasové opět do války s Ruskem vehnaly Německo a přilehlé země. Ale to už jsou daleké spekulace, které nemá smysl rozvíjet, pokud bych se nepokoušel zamýšlet nad chováním zmíněného zbytku světa.

Pokud žádný ze států NATO nevyšle svou armádu do bojů na území Ukrajiny, pak s vysokou pravděpodobností vystačí, aby nezúčastnění se nestali protiruskými. Je ale otázkou, jak by se měl svět nezúčastněných zachovat v případě zapojení vojáků NATO, nebo alespoň některých jeho států do bojů přímo na teritoriu Ukrajiny. Především si myslím, že by pak rozhodovalo, jak se zachovají dnes poněkud „obojetné“ velké státy, především Indie, ale též Turecko, Saudská Arábie a Brazílie. Pokud alespoň země BRICS zachovají tichou podporu Rusku a v uvedené situaci z nich alespoň ČLR začne Rusko podporovat zbrojnými dodávkami, může se válečný konflikt Ruska a Západu ještě dlouho rozvíjet, než se nakonec bude stejně v koncovce řešit u kulatého stolu. Ovšem jakákoliv další eskalace už bude „jinou operou“, jak říkával můj „druh na laně“, čili víc než přítel, kamarád, ba soudruh.

Válka souručenství Ruska a ČLR s USA

V současnosti Rusko i Čína odmítají svůj svazek nazývat vojenským blokem, dokonce i jakýmsi užším politickým sepětím. Ovšem nikdo neví, jaké konkrétní metody a způsoby spolupráce, a dokonce součinnosti byly domluveny na tří denním jednání prezidenta ČLR v Moskvě, a hlavně pak následného konkretizování jejich dohod na jednání ministrů obrany obou zemí. Jedno však je nezpochybnitelné. Jmenovaná dvojice státníků, a tedy i jejich zemí se rozhodla, a celému světu to naprosto jednoznačně oznámila, že budou bojovat proti dosavadnímu chování vládců USA v mezinárodním prostoru se snahou vybudovat nový světový pořádek bez unipolárního světovládce a se záměrem stabilizovat mezinárodní právo proti jakýmsi pravidlům světového diktátora.

Každý, kdo má zájem o podrobnou charakteristiku unipolárního hegemonismu, který je objektem válčení proti USA, může jeho podrobnosti najít v projevu ministra zahraničí Ruska Lavrova, jenž zazněl na posledním zasedání RB OSN, jemuž osobně předsedal. Proto v tomto textu jeho jednotlivé prvky a metody nebudu vypočítávat.

Na tomto místě jenom konstatuji, že bych měl napsat třetí vložku. Ovšem nechci celý text komplikovat, takže jenom zdůrazním, že válčení dvojice Rusko-ČLR versus USA bude většinou obchodní válkou než vojenským konfliktem. Hospodářská konfrontace má nesčetně rovin, a proto doslova ten nejvyšší stupeň neurčitosti, takže je dokonale nepředvídatelný. Přesto si troufám tvrdit, že se porážka unipolárního vládce zdaří za splnění alespoň dvou podmínek. Za prvé nezúčastnění se nesmí přechýlit do antiruského tábora. Za druhé nejméně čtyři dosud lavírující velké státy, jmenovitě Indie, Turecko, Saudská Arábie a Brazílie musí sednout jen na jednu židli, tentokrát tu pro spolupráci s BRICS.

I tak ovšem oprávněně přepokládám, že USA budou neustále podněcovat spory existující minimálně v okolí Ruska a ČLR, aby je mohly využít alespoň k oslabení svých rivalů, ale nejraději využít k dalším proxy válkám s nimi.

Nejsem prorok, abych dokázal nalézt všechny možnosti, které by přiměly vládce USA ke vstupu jejich armády do přímého horkého válečného konfliktu s Rusko-Čínskou dvojicí. Ovšem vyloučit to nelze. Vyloučit by to šlo, pokud by se v USA zrodila politická síla, která by veřejnost své země přesvědčila, že největší skutečnou obětí veškerého válčení USA, jen třeba po druhé světové válce, jsou právě a jenom občané USA. I když bezpochyby část válečných aktivit USA je kryt petrodolarem, čti zaplatí ho jiné země, tak kdyby anonymní příslušníci Deep State USA netrpěli chorobou mocichtivosti, tak by jejich země byla rájem. Zem má dostatečné surovinové zdroje, kreativní a pracovitě obyvatele a výhodu hranic, tvořených oceány.

Válka jako fáze třídního boje

Duo ČLR-Rusko patří nepochybně k té části světa, která byla Západem neustále ohrožována, mnohdy napadána a někdy dokonce rabována. Zmínění nezúčastnění pak jsou až na nečetné a nevýznamné výjimky zeměmi, které byly v průběhu skoro půl tisíciletí pod nadvládou Západu, a dokonce několik staletí přímo

koloniálně exploatovány. Jde tedy o jakési „pracující světa“, kterým po celou tu dobu bylo znemožněno nejen zbohatnout, ale dokonce žít důstojným životem. Výsledky jejich práce si присvojoval Západ, aby tak ve svých rukách koncentroval další a stále větší bohatství, alias moc. Neboť v této lidské civilizaci je bohatství první a dalece nejdůležitější podmínkou k získání a držbě moci, i když ne podmínkou dostačující.

Pokud nezúčastnění, jichž je sedmkrát víc, než populace na Západě udrží svou současnou strategii, tak unipolární hegemon bude poražen. I přes svou obrovskou manipulátorskou mediální sílu nedokáže všechny ty jeho lokajské neziskovky a jiné tajné i veřejně sloužící instituce přesvědčovat do nekonečna celý svět, kdo je fakticky na této planetě oním „darebáckým“ státem. Při současné všestranné informovanosti je totiž šance, že rozhodující část populace po staletí ovládaných a bezmocných pochopí, že jsou to Rusko a ČLR, kdo jim vybojují osvobození z půl tisíciletí trvající poruby, ovšem jen a jenom tehdy, pokud se nenechají zviklat.

Jestliže víc jak před stoletím v SSSR zrušili soukromé vlastnictví bohatství a kapitálu, vzali vrstvě bohatých, čti, věčně privilegovaným základní šanci na realizování jejich nadvlády. Tím sovětismus fakticky vyhlásil válku všem mocichtivcům světa. Takže válka na Ukrajině, která přerostla v boj Rusko-Čínské dvojice proti tradičním světovládcům nemůže skončit dřív, než bude zlomena jejich moc. Což v mé představě může kupříkladu znamenat, že veškeré to válčení fakticky o nadvládu nad glóblem může skončit teprve tehdy, až se jeho hrůzy přenesou na území USA. Jeho obyvatelé totiž už dvě stovky let nezažili na vlastní kůži to „dobrodiní“, které roznáší po vší Zeměkouli po celou uvedenou dobu s výjimkou necelých dvaceti let. Jinými slovy stát, jehož vládcí soustředili na svém území většinu mocichtivců z celé světové populace musí vystavit své občany tomu nejhoršímu, aby svět získal šanci skončit tuto globální válku.

Stanislav A. Hošek

PRO

PRÁVO RESPEKT ODBORNOST